

ΤΡΙΣΣΕΥΟΜΕΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΣΕΥΟΜΕΝ

Όσο περνάει ο καιρός και πληθαίνουν τά τεύχη του περιοδικού μας, όσο αυξάνεται τό προς δημοσίευση ύλικό, όσο κατατίθενται από έπαίοντες αξιόπιστες προτάσεις για τίν εξέλιξή του, τόσο συναυξάνεται ή αίσθηση τής ευθύνης μας έναντι Θεού και ανθρώπων, μέσα από τό πρωτόγνωρο για τίν έπαρχιακή μας Μητρόπολη έγχειρημα. Τονίζαμε στό προηγούμενο τεύχος ότι τό περιοδικό μας δέν είναι κομμάτια άψυχο χαρτί, αλλά κατάθεση ψυχής από όλους όσοι συμμετέχουν στή δημιουργία του και αναζήτηση πορείας ζωής από όσους συμμετέχουν στή μελέτη του. Κι αυτό αποδεικνύεται καθημερινά στήν πράξη. Όχι επειδή τό περιοδικό μας πλέον παραπέμπεται από έπιστημονικά συγγράμματα και έργασίες, αλλά διότι καταγράφεται ή ικανότητά του νά προβληματίζει και νά αντιπαλαίει ιδεοληψίες και προκαταλήψεις.

Τρίτο τεύχος. Τά δύο πρώτα όφειλετικά στους δύο μεγάλους Άγίους και συμπολιούχους τής πόλης μας, τής Λάρισάς μας, Άχίλλιο και Βησσαρίωνα, Άρχιεπισκόπους και Πολιούχους Λαρίσης. Τό τρίτο καθηκόντως στή μάνα μας, τίν Έκκλησία. Όχι για άλλο λόγο, αλλά για νά δώσουμε άφορμές νά ελέγξουμε τί συνείδησή μας και νά διερευνήσουμε τίν αυτόσυνειδησία μας ως Όρθόδοξοι, ιδίως τίν ευθύνη μας έναντι τής Έκκλησίας πού μās προσφέρει τή σωτηρία, τί Θέωση, τί Χάρη!

Δέν τό άφιερώνουμε τό τεύχος μας γενικά στήν Έκκλησία, αλλά στήν ένότητά της. Αυτό πού πολλοί δηλώνουν ότι διακυβεύεται στίς ήμέρες μας. Παράξενη λέξη: «διακυβεύεται». Δηλαδή, παίζεται στά ζάρια, στους κύβους. Κι από ποιούς παίζεται στά ζάρια; Από εκείνους πού στό όνομα τής Έκκλησίας δρούν και ενεργοούν έναντίον Της. Από εκείνους πού άσχολοούνται μέ τίν Έκκλησία, αντί νά τίν ζούν. Από εκείνους πού παίζουν μέ τίν Έκκλησία, αντί νά τίν σεβαστούν. Έχουν χορτάσει τά αυτιά μας από κηρύγματα διχαστικά, συνθήματα μίσους, έπιχειρηματολογία ανακόλουθη πού, κάνοντας λίψη του ζητουμένου, έπιχειρεί νά δικαιώσει τίν άμαρτία και νά τίν καθιερώσει ως άρετή, και μάλιστα, ίσοπεδώνοντας όποιον τολμήσει και μιλήσει λογικά, θεολογικά, ίεροκανονολογικά...

Όρισμένοι στίς ήμέρες μας αυτοχρίονται και αυτοθαναμάζονται ως άθηντικοί έκφραστές έκκλησιαστικότητας, τίν ίδια στιγμή πού διαπράττουν τίν υπέρτατη άμαρτία, τί βλασφημία κατά του Άγίου Πνεύματος, τό όποιο έπιμένει νά τούς άγνοεί. Και ή βλασφημία τους στοχεύει τίν Έκκλησία τής Χάρι-

τος, προσπαθώντας να καθιερώσουν θεσμικό τμήμα της καί χαρισματικό, ώστε με ασφάλεια να κτυπούν τό πρώτο έπικαλούμενοι ότι ανήκουν στο δεύτερο. Κι όλ' αυτά, ενώ στο Σύμβολο τής Πίστεως, όσοι Όρθόδοξοι, επιμένουμε να όμολογοϋμε τήν Έκκλησία ως Μία! Συνήθεις στόχοι τής έμμανοϋς χολής πού έκτοξεϋουν συκοφαντικά: οί Σύνοδοι τής Έκκλησίας μας, οί Έπίσκοποι, καί μάάλιστα οί τά πρώτα, κυρίως στήν εϋθύνη, φέροντες, όσοι τολμοϋν να φελλίσουν λόγο διαφωνίας μαζί τους. Κύριο χαρακτηριστικό τής διεστραμμένης θεολογικής τους σκέψης είναι ότι αντί να διεκδικοϋν τόν άνωθεν φωτισμό τού ήγεμόνα νοϋ, ώστε με κριτήρια οϋρανοϋ να διερμηνεύουν τά επί τής γής, «ώς εν οϋρανῶ καί επί τής γής», διεκδικοϋν τό ακριβώς αντίθετο. Μέ έπιμονή στον σκοτασμό τού νοός να διεκδικοϋν με άπολυταρχική νοοτροπία τά σκύβαλα τής γής, στά όποια θέλουν να υποτάξουν αυτούς πού από τόν Θείο Ίδρυτή καί Δομήτορα τής Έκκλησίας, τόν Χριστό μας, έχουν τήν έντολή να ποιμαίνουν τά πρόβατά Του «κηρύσσοντες αυτοίς πάντα όσα ό Κύριος ενετείλατο» καί όχι άπαράδεκτα φληναφήματα ή έξυπνακισμούς ανθρώπων!

Γιά όλους εκείνους μās προειδοποιεί ό Στ' Κανόνας τής Άγίας Β' Οικουμενικής Συνόδου, περιέχοντας έναν περιήρημο όρισμό: «(...) Αίρετικούς δέ λέγομεν, τούς τε πάλαι τής εκκλησίας άποκηρυχθέντας, καί τούς μετά ταϋτα ύφ' ήμῶν άναθεματισθέντας: προς δέ τούτοις, καί τούς τήν πίστιν μὲν τήν ύγιή προσποιοϋμένους όμολογεῖν, άποσχίσαντας δέ, καί αντισυνάγοντας τοῖς κανονικοῖς ήμῶν έπισκόποις (...)». Έρμηνεύει ό Ζωναράς τόν Κανόνα: «(...) Αίρετικούς δέ πάντας καλεῖ τούς παρὰ τήν όρθόδοξον πίστιν δοξάζοντας, κἄν πάλαι άπεκηρύχθησαν, κἄν προσφάτως, κἄν παλαιαῖς αίρέσεσι κοινωνῶσι, κἄν νέαις (...) αλλά καί τούς άποσχίσαντας εκ τῶν ιδίων έπισκόπων, καί εκείνοις αντισυνάγοντας, κἄν δοκῶσιν όρθοδοξεῖν.». Έπεξηγεῖ ό Βαλσαμών: «Οϋκ έπαύσατο ποτε ό πόλεμος ήμῶν Σατᾶν δια συκοφαντίας μολύνων τās ύπολίψεις τῶν αγαθῶν ανθρώπων, καί μάλλον τῶν έπισκόπων». Καί αυτό ή άυτοσυνειδησία τής Έκκλησίας μας τό όνομάζει αίρεση!

Έπειδή είμαστε νεώτεροι στήν Αρχιερωσύνη, κρίνουμε σκόπτιμο να δώσουμε τόν λόγο σε κάποιους από αυτούς πού έχουν καθιερωθεῖ στή συνειδηση τής Έκκλησίας ως εκφραστές τού Θείου θελήματος, ως «γενόμενοι καί τρόπων μέτοχοι» διάδοχοι τῶν Άποστόλων. Δύο κείμενα ισχυρά περι ένότητας τής Έκκλησίας. Τό πρώτο από έναν Έπίσκοπο πού τώρα εϋρίσκεται στή Θριαμβεύουσα Έκκλησία συμβασιλεύοντας καί συνδιαιώνίζοντας με τόν Αρχιποίμενα Χριστό: ή εισήγηση περι ένότητας τής Έκκλησίας ή όποία παρουσιάστηκε στήν τακτική Συνεδρίαση τής Ίεράς Συνόδου τής Ίεραρχίας τό 1972 από τόν

Μητροπολίτη Χαλκίδος κυρό Νικόλαο Σελέντη. Τό δεύτερο ἀπό ἕναν Ἐπίσκοπο τῆς Στρατευομένης ἐπί γῆς Ἐκκλησίας, ἀπό τούς ἰσχυρότερους ἐκφραστῆς τῆς Ὁρθόδοξης Θεολογίας: «Ἐκκλησία συστήματος καὶ συνόδου ἐστὶν ὄνομα», ἄρθρο τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπιάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέου. Καί κοντά σέ αὐτά τὰ δύο ἄρθρα, πολλὰ ἄλλα πού διδάσκουν τὴν υπέρβαση τῆς ἀγάπης ὡς ἀντίδοτο στοὺς θιασῶτες τοῦ μίσους, πού ἐκκλησιοποιοῦν καὶ δέν διαιροῦν, πού ὑπουργοῦν τό «εἰς ἐνότητα πάντας ἐκάλεσεν»!

Τό λοιπόν, προσευχή, μετάνοια, ἐκζήτηση τοῦ Θεοῦ Ἑλέους, ὥστε νά μή φθάσουμε ποτέ νά κατηγορηθοῦμε ὅτι ἐξαιτίας μας σχίσθηκε ὁ ἄρραφος χιτῶν τοῦ Χριστοῦ! Γιά νά μὴν ἀκούσουμε ποτέ τό «οὐαὶ δι' οὗ τό σκάνδαλον ἔρχεται» (Ματθ. 18, 7)! Γιά νά μὴ γίνει ἡ συκοφαντία «ἀνεκτὴ συνήθεια» στὸν ἐκκλησιαστικό χῶρο. Γιά νά μὴν ἀφορᾷ σέ ἐμᾶς ἡ κατηγορία τοῦ Κυρίου ὅτι «δι' ὑμᾶς βλασφημεῖται τό ὄνομά μου τοῖς ἔθνεσιν» (Ρωμ. 2, 24). Γιά νά μᾶς ἀναγνωρίζει ὁ Ἅγιος Θεός ὅτι πορευόμαστε τὰ διαβήματά μας κατὰ τό λόγιόν Του καί μόνον!

† Ὁ Λαρίσης καὶ Τυρνάβου Ἱερώνυμος